

VISIONS
OF
FLESH
AND
BLOOD

hús és vér látomásai

Új történetek és érdekességek
a VÉR ÉS HAMU világából.
EXTRA CSEMEGE!

JENNIFER L.
ARMENTROUT
ÉS
RAYVN SALVADOR

fine
selection

JENNIFER L.
ARMENTROUT
ÉS
RAYVN SALVADOR

VISIONS
OF
FLESH
AND
BLOOD

hús és vér látomásai

VÉR ÉS HAMU 5,5

Első kiadás
Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2025

LEVÉL WILLA KISASSZONYTÓL

Kedves olvasó!

Amennyiben ezeket a sorokat olvasod, akkor valaki megtalálta a jegyzeteim, feljegyzéseim és naplóim rejtekhelyét, majd úgy döntött, hogy legalább egy részüket közkinccsá teszi.

Mint azt tudod, jó régóta élek ezen a világon – valójában egy örökkévalóság óta. A Vének Tanácsa legidősebb tagjaként sokat tapasztaltam, és megannyi eseménynek voltam szemtanúja az életem során. Látnokként pedig... még annál is többet láttam. Azonban mindezt szem előtt tartva nem árt megemlítenem, hogy nem feltétlenül időrendi sorrendben jutnak eszembe a dolgok. Egy-egy részlet feldereng különböző időkből, különböző emberekről, így muszáj rendszereznem és sorba raknom őket, egyrészt saját magamnak, másrészt az utókor érdekében.

Előfordul, hogy bizonyos történelmi eseményeket első kézből tapasztaltam meg – a jelentősebb és csekélyebb történéseket egyaránt, mivel mind egyformán fontos –, így tudom, mikor és hogyan zajlottak le. Más esetekben igyekeztem minél többet megtudni a kulcsszereplőkről, és helyes következtetésekkel kiegészíteni a tudásomat. Am én mindig arra megyek, amerre visz a késztetés. Akár a látnöki, akár... valami más. Ugyanis, mint azt te is tudod, sosem mondok nemet a különböző vágyakra. És nem hagyhatom figyelmen kívül sem a vér látomásait, sem a hús hívó szavát, ha engem szólítanak.

Eppen ezért, amit most a kezvedben tartasz, az tények, hírmozgások, valamint megfigyelések elegye, a tapasztalataim a személyes emlékeimmel vegyítve. Meg kellett örökítenem a történelmileg pontos adatokat, az én világomhoz tartozó eseményeket és változásokat, valamint a különböző idősíkokhoz és személyekhez kapcsolódó elemeket. Azonban nem sok értelmét láttam mindennek a saját gondolataim és érzéseim beillesztése nélkül. Elvégre az embernek mindig bíznia kell az ösztöneiben.

Am kérlek, ne feledd, hogy ezek az események folyamatosan mozgásban vannak! Ahogy a holdfázisok váltják egymást, és a történelem kibontakozik a beteljesülő proféciaák által, az események sorozata időnként más jelentést kaphat. Azt is megszeretném említeni, hogy elképzelhető, hogy lelövök néhány eseményt azok számára, akik nem voltak jelen a részletezett múltbéli eseményeken. Őszintén elnézést kérek ezért. De én... figyelmeztettelek.

Mindazonáltal, most, hogy tulajdonodban van a kis magángyűjteményem, akár élvezheted is. Elvégre az élet arról szól, hogy megéljük. És tekintettel arra, hogy kóborló lelkem folyamatosan felfedezésekre szomjazik, annyit elárulhatok, hogy a leírtak egy része igazán inycsiklandó.

A legjobbakat kívánva,
örökké:
Willa kisasszony

SZÓMAGYARÁZAT

MIELŐTT BELEMÉLYEDNÉK ABBA, hogy mit tudok a világról, illetve a fontosabb személyekről mind a jelenlegi, mind a korábbi idősíkot illetően, szükségesnek érzem, hogy némi háttérrel fessek a kifejezéseknek, amelyek a feljegyzéseimben szerepelnek. Előfordul, hogy olyan szereplőket is megemlítek, akik nem szerepelnek a listában, azonban hasznos lehet a felsorolás azoknak, akik a jövőben elolvassák ezt a kötetet.

Áldás: A halandók abban a hitben éltek, hogy a királyi család érintésének gyógyító minősége van. Napokig álltak sorban, hogy lehetőséget kapjanak rá. Ám csupán átmeneti enyhülést hozott nekik a különböző betegségekből, ugyanis atlantiai vért itattak velük – így átverés áldozatai lettek.

Arae: A Sors másik neve. A Lotho-hegyen élnek.

Árkádia: Egy másik uradalom, ahol az istenek élvezik az örök pihenésüket. Helyét oszlopok jelzik, amelyek közt élénk fény ragyog.

Árnyak: Árnyszerű lelkek, akik megtagadják a belépést Aszfodélosz Oszlopain túlra, hogy szembenézzenek az ítéletükkel. Emiatt nem térhetnek vissza a halandó uradalomba, viszont a Völgybe sem léphetnek be. Ezért ott maradnak a Haldokló Erdőben, és beleőrülnek a végtelen éhségbe, szomjúságba és az élet iránti vágyukba, amitől veszélyessé válnak. Ha elpusztítják őket, nincs megváltás, onnan nincs már visszatérés.

Árnyékföldek: A Halál Ősi Lényének udvara. Itt található Léthé városa, valamint a Völgy és a Mélység Aszfodélosz Oszlopai mögött.

Árnyékkő: Fekete kő, amelyet fegyverekhez használnak, képes megölni egy istent. Az egyik legerősebb anyag, ha nem a legerősebb. Sárkánytűz segítségével hozták létre még a drakenek kora előtt. Minden életformából ez lesz, amikor sárkánytűz által ég el. Alapvetően az anyag maga olyan lett, mint a salak, és beszivárgott a földbe, a nyomában pedig kövek maradtak. Az árnyékkőről úgy tartották, hogy csak saját maga tud ártani neki, illetve a Hajdaniak csontjai, azonban egy nagy hatalommal rendelkező isten vagy ősi lény éterével is elpusztítható. Az egyik legnagyobb lelőhely a halandó uradalomban, Sera tavánál található, bár az Árnyéktemplomok is ebből készülnek. Jókora lelőhelyek találhatóak a Nyktos-hegységben, valamint az Elízium-csúcsnál is.

Árnyéklépés: Amikor egy ősi lény elképzeli, ahova menni szeretne, majd egyszerűen átlép abba a valóságba.

Atlantiaiak: Atlantia különböző vérvonalú polgárai. Halandónak születnek, és tizenkilenc-huszonegy éves korukig azok is maradnak, amikor is megkezdik a Ritkítás időszakát, és éretté válnak, ezáltal erejük és képességeik kiteljesednek. Minden atlantiainak két tépőfoga, valamint borostyán árnyalatú szeme van; azonban csupán az elemetális atlantiaiak szivárványhártyája teljesen aranyszínű. Atlantiai vért kell inniuk az életben maradáshoz. Bár nem halnak meg anélkül sem, de átváltoznak valamivé, ami nem nevezhető egészen élőnek. A tiszta vérű atlantiaiak gyakorlatilag halhatatlanok.

Beavatás: Az istenek korában ez volt az az esemény, amikor a halandó harmadszülött fiú- és lánygyermekeket kiválasztották a Felemelkedésre, hogy beléphessenek az istenek uradalmába, szolgálatra. A Felemelkedés folyamatát szigorúan őrizték, de úgy vélték, hogy Kolis megkísérelte Visszatérökké változtatni őket. Valójában sokukat Felemelkedetté változtatta; addig szívta a vérüket, amíg meg nem haltak, majd valamelyik istenének a vérét használta arra, hogy Felemelkedetté tegye őket. Atlantia és Solis létrejötte után a Beavatás volt a Felemelkedést megelőző ünnepély. A második fiú- és lánygyermekeket gyakran felajánlották az isteneknek a Beavatás során. Azonban a Két Király háborúját követően ez megváltozott: a gyermekeket ekkor ajánlották fel, hogy a vámpírok táplálékául szolgáljanak.

Centuriók: A harcos atlantiai vérvonalak. Így születnek, nem kiképzés útján szerzik meg a tudást. Több vérvonalból állnak: primordiálisok (meg tudnak idézni elemeket harc közben), kimmeriánok (éjszakai tudnak varázsolni, el tudják takarni a napot, hogy megvakítsák az ellenfelüket), empaták (képesek olvasni mások érzéseiben, amit fegyverre kovácsolhatnak, valamint gyógyítani is tudnak, a legfőbb lények kegyeltjei, mások pedig tartanak tőlük. Ezen túl kivételes harcosok – bátrabbak és vakmerőbbek a többi vérvonalnál. Gyakran nevezik őket lélekfalónak), pryók (lángot tudnak idézni a pengéjükre), névtelenek (megidézik azoknak a lelkét, akiket azok mészároltak le, akikkel harcoltak).

A Csillag: Egy különleges gyémánt, ami nemcsak elpusztíthatatlanságáról híres, hanem szabálytalan, egyenetlen szépségéről és ezüstös ragyogásáról is. Állítólag a sárkányok tüze hozta létre, akik még az ősi lények érkezése előtt népesítették be Elíziomot, és örömkönnyekeket tudtak hullatni. A könnyek a földbe ivódtak, majd hosszú éveken át ott is maradtak, mielőtt a Sors feltárta őket. Magukban tudják tartani az ősi parazsat és lelkeket is. Valójában egy Hajdani az, amelyet a sárkánytűz kővé varázsolta.

Dakkaik: Kegyetlen, húsevő teremtmények, amik Elíziom feneketlen gödreiben születtek. Arctalan lények, csak fogakkal teli szájuk van, valamint egy rés is található rajtuk orr gyanánt. Előszeretettel támadnak a vízből, és vonzza őket az éter. A dakkaik úgy viselkedtek Dalosban, mint a kiképzett harci kutyák, Kolis pedig úgy bánt némelyikükkel, mint a háziállatokkal.

Drakenek: Az ősi lények védelmezői és testőrei. A sárkányoktól származnak, és Eythostól, majd az Élet Ősi Lényétől kaptak halandó formát. A tűz, amit lehelnek, az istenek esszenciája, akárcsak a vérük. Kizárólag egy draken vére ölhet meg egy Visszatérőt (később erről még többet írok).

Egyesülés: Egy atlantiai, a hozzá kötődő vérfarkas, valamint az atlantiai partnere között hoz létre köteléket, hogy összhangba kerüljön az élethosszuk. Vércserével jár, és időnként szexuális jelleget ölthet. Ahhoz, hogy valóban működjön, atlantiai vérről van szükség a folyamat során. Az Egyesülést követően, ha meghal a legerősebb, a többi is követni

fogja őt. Az Egyesülés során szinkronizálódik a szívverés és a lélegzetvétel, illetve a felek érzik egymás érzelmeit.

Elementális atlantiaiak: A legtisztább vérvonalú atlantiaiak. Annak a halandónak az első gyermekei, akik kiállták a szívtárspróbát egy legfőbb lényvel. Napokig kibírják étel nélkül, azonban nekik több vérré van szükségük. A legtöbbjüknek éles érzékei, szellemi képességei, illetve adottságai vannak.

Elízium: Az ősi lények, az istenek, az istenvérűek és az őket szolgáló halandók uradalma. Megközelíthető az ősi ködön át vagy az emberi uradalom egy kapuján keresztül, amely Elízium egy bizonyos pontjára viszi a látogatót. Az istenek korában Sera tavában és a Csontföldeken is volt átjáró – a területen, ahol végül Atlantia megalakult.

Éter: Erővel bíró visszamaradt energia, amelyről úgy vélik, nem csupán a halandó uradalmat és Elíziumot teremtette (az uradalmak létrejöttéről még később szót ejtünk), hanem ami az istenek vérében is folyik, és még a csekélyebb, ismeretlenebb példányoknak is elképesztő erőt ad. Ősi esszenciaként, valamint az istenek esszenciájaként is hivatkoznak rá. A Kiválasztottak mindegyikében fellelhető az éter. Azokban, akik Felemelkedtek, több van, mint másokban.

Felemásak: Egy atlantiai vérvonal, amelyről úgy vélik, hogy egy legfőbb lény és egy vérfarkas egyesüléséből született. A legtöbben képesek alakot váltani. Egyesek – noha csak páran – egy másik személy alakját is képesek magukra öltetni, azonban amikor ezt megteszik, a viselkedési jegyeiket is átveszik.

Felemelkedés: Az idő múlásával változott ennek a meghatározása. Az istenek korában a folyamat azt tette lehetővé, hogy a Kiválasztott belépjen Elíziumba az Élet Ősi Lényét szolgálni, ezért cserébe örök életet kapott. Jelentheti egy isten Felemelkedését is ősi lényvé vagy egy erősebb istenséggé. Használták arra a folyamatra is, amikor egy isten Felemelkedetté tett egy halandót, aki nem harmadik fiú- vagy lánygyermek volt, ezáltal féllény lett belőle. A Két Király háborúja után a „Felemelkedés” még mindig azt jelenti, hogy az isteneknek adják az illetőt, azonban inkább arról szól, hogy a Felemelkedett tiltott cselekedeteket hajt végre, mivel vámpírrá változik.

Felemelkedettek/Vámpírok: Halandók, akik átmentek a Felemelkedés folyamatán. Fakó bőr és kifejezéstelen, teljesen fekete szem jellemzi őket. Kortalanok, természetellenesen gyorsak és erősek, szinte halhatatlanok. Nem mennek ki a napfényre, és a vérszomj uralja őket.

Féllény: Halandó, aki nem második vagy harmadik fiú- vagy lánygyermek, és egy isten tette Felemelkedetté. Istenekhez méltó erővel bírnak, de fürtelemnek tartják őket.

Graeka: Az ősi lények régi nyelvének a szava, ami azt jelenti, élet vagy szerelem.

Gyrmök: Az istenek korában állítólag ők olyan halandók voltak, akik hűséget fogadtak az isteneknek az örökkévalóságig, és vadász vagy fűrész vált belőlük. Vagy olyan lelkek, akiknek megtagadták a belépést az Árnyékföldekre a haláluk időpontjában, így alkut kötöttek, hogy Őrszemként szolgáljanak a továbbiakban. Mindannyian kísérteties lények összefércelt szájjal, amely csurig van kígyókkal. A Két Király háborúját követő időszakban azt állították, hogy nem maguktól léteztek, hanem Elízium földjéből és éterből teremtették őket, hogy katonaként vagy szent helyek őreiként szolgáljanak. Az istenek korában csak egy fejre mért ütéssel lehetett elpusztítani őket. A Két Király háborúja után bármilyen szúrt seb is működött.

Hajdaniak: Tiszta energia, csillagként zuhantak le, létrehozva az uradalmakat. Végül felkeltek, hogy saját teremtményeik között járjanak-keljenek, létrehozva az ősi lényeket, hogy így korlátozzák az erejüket, fenntartva az egyensúlyt.

Hajdaniak csontjai: Régen az istenek megkötözésére és a képességeik semlegesítésére használták, ezáltal sebezhetővé váltak arra, hogy eltemessék őket. Az ősi notamot is tudja semlegesíteni. Fegyverrel alakítva egy karcolás is megölhet egy istent, vagy ártalmatlanná tehet egy ősi lényt, amíg el nem távolítják róla. A csontokat csupán az Élet vagy a Halál Ősi Lény tudja elpusztítani.

Halandók: Egy ősi lény és egy draken tüzeből születtek. A legtöbbjük magában hordozza az ősi esszencia szunnyadó paraszát, leszámítva a harmadik fiú- és lánygyermeket. Bennük nem mindig szunnyad a parazs. Nincs rá magyarázat, de ezért ők a Felemelkedés Kiválasztottjai.

Istenvérűek: Egy halandó és egy isten gyermekei. Azok, akik hatalmas istenektől származnak, hatalommal és képességekkel bírnak, míg a többiek egyszerű halandónak születnek.

Jövendölés Istenei: Istenek, akik képesek meglátni azt, ami mások elől rejtve van – az igazat – mind a múltban, mind a jövőben.

Kardia: A lélek egy darabkája – a szikra –, amivel minden élő teremtmény megszületik és meghal, és ami lehetővé teszi, hogy szeressenek valakit, aki nem közülük való – visszavonhatatlanul és önzetlenül.

Kiválasztottak: Harmadik fiú- és lánygyermekek, akik burookban születnek, akiket kiválasztottak arra, hogy az Élet Ősi Lényének az udvarában szolgáljanak. Állítólag a Kiválasztottak soha nem szunnyadó isteni esszenciával a vérükben születnek, ami lehetővé teszi a Felemelkedésüket.

Kírének: Egy atlantiai vérvonal, amelynek tagjai képesek vízi lénygé változni. A java részük a Triton-szigetek közelében élt, Hygeia partjai mellett. Úgy vélik, hogy kihaltak a háború előtt, amikor Saion álmomba merült.

Kravenek: Négy tépőfoggal és karmokkal rendelkező lények, amelyek a ködből felbukkanva támadnak vért hajszolva. A Kraven harapása által az áldozat átkozottá válik, és napok leforgása alatt maga is Kravenné változik. Solis népével elhitették, hogy az atlantiaiak felelősek a Kravenek létrehozásáért, ami nem más, mint a mérgező csókjuk eredménye, illetve azt állították, hogy a Kraveneket Casteel királyfi irányítja, aki nem más, mint az állítólagos Sötét Szerzet. Valójában azonban ők azok a halandók, akiknek az összes vérét kiszívták, amikor valaki táplálkozott belőlük, és nem pótolták utána. Ettől elbomlott mind a testük, mind az elméjük, és minden erkölcsöt nélkülöző lények váltak belőlük, akiket a csillapíthatatlan éhség vezérel... ezért tilos táplálkozás közben megölni egy halandót. Azonban a Kravenek már a solisi vámpírok előtt is léteztek. Az istenek korában is jelen voltak, annak melléktermékeként jöttek létre, hogy az első Felemelkedettek úgy táplálkoztak, hogy az áldozat nem kapott utána vért, vagy egy isten teljesen kiszívta őket, és nem adott vissza nekik esszenciát.

Látatlanok: A kezdetben a legfőbb lények hozták létre őket, hogy kémként és katonaként szolgáljanak, valamint bármiféle lázadást leverjenek,

végül azonban a teremtőik ellen fordultak. Vértfarkasárlarcot hordanak, hogy leplezzék a kilétüket.

Legfőbb lények: Az istenek gyermekei. Állítólag nekik köszönhetően született meg Atlantia.

Liessa: Azt jelenti, *királynő*.

Magaslatok: Hatalmas falak, amelyek mészkőből és az Elízium-csúcson bányászott vasból készülnek, és arra szolgálnak, hogy megvédjék a királyságok városait.

Mélység: Ahol a lelkek megfizetnek minden bűnös tettükért, amelyeket életük során követtek el. Itt található a Végtelen Lángok Gödre, amely folyamatosan ég, és vasszínűvé változtatja az eget a füstje.

Meyaah: Azt jelenti, az *enyém*.

Ősi lények: Elízium legnagyobb hatalommal rendelkező lényei, leszámítva a Sorsot. Mindegyikük egy-egy udvar felett uralkodik, és istenek szolgájkák őket: Árnyékföld (Halál Ősi Lénye), Dalos (Élet Ősi Lénye), Lotho (a Bölcsesség, a Hűség és a Kötelesség Ősi Lénye), Kithreia (a Szerelem, a Szépség és a Termékenység Ősi Lénye), Vathi (a Háború és Egyetértés és a Béke és Bosszú Ősi Lénye), Thyia-síkság (az Újjászületés Ősi Lénye), Sirta (a Vadászat és az Isteni Igazságosság Ősi Lénye), Callasta-szigetek (Az Örök Istennő / a Beavatások és a Jólét Ősi Lénye), Triton-szigetek (a Tenger, a Szél, a Föld és az Ég Ősi Lénye). Nem maradhatnak sokáig halandó uradalomban, ugyanis az erejük hatással lehet a körülöttük lévőkre. Ha meghal egy ősi lény, katasztrófális események következhetnek be mindkét uradalomban; így egy új éterforrást kell találni. Különböző képességekkel rendelkeznek, azonban egyvalami mindannyiukra igaz: ha ígéretet tesznek, azt be kell tartaniuk.

Rothadás: Kórság, amely az istenek és a halandók uradalmában is terjed, elpusztítja a földeket, és nehézségeket teremt. Úgy vélik, hogy ez a Halál Ősi Lénye és a lazaniai király közti megállapodás eredményében jött létre. Valójában azonban az erő átrendezését és az egyensúly hiányát eredményezte, amikor Kolis ellopta Eythos erejét. Az, hogy halandó testbe kerültek az életparazsak, csupán felgyorsította a Rothadás terjedését. Amikor a hitves vált az Élet Ősi Lényévé, a Rothadás kezdett visszaszorulni.

Szirének: A Völgy őrzői.

Szívtársak: Olyanok, mint a lelki társak. Két fél egy egész. Amikor az Arae rápillant a sors fonalaira, és látja egy személy életében rejlő sokféle lehetőséget, időnként látják, hogy mi keletkezhet két vagy több lélek egymás iránti szerelméből. És ebben az egyesülésben olyan lehetőséget látnak, ami képes újjáformálni az uradalmakat, vagy azáltal, hogy létrehoznak valamit, amit azelőtt soha senki, vagy nagy változást hoznak el. Már-már legendaként tekintenek a fogalomra. Olyan ritka, hogy régóta mítoszként él a köztudatban.

Szolgáolányok: A Vérfarkalány személyi testőrei. Nem mindannyian Visszatérők, de sokan közülük igen. Akik igen, festett álarcot viselnek az arcuk felső részén, amely egy szárnyra hasonlít.

So'lis: Azt jelenti, az *én lelkem*.

A Szűz: Az egyik Kiválasztott, aki burokban született, akinek a Felemelkedése a hagyomány szerint megmenti Solis királyságát, és lehetővé teszi több száz udvarhölgy és nemes úr Felemelkedését.

Vadászok: A hadsereg tagjai, akik információt szállítanak a városok között, valamint utazókat és árukat kísérik.

Vadkány: Jókora, vaddisznó méretű rágcsáló.

Vérfarkas: Kiyou farkasok, akik halandó alakot kaptak, hogy a legfőbb lények védelmezőiként és útmutatóiként szolgáljanak a halandó uradalomban. Amikor az elementális atlantiaiak kezdtek többen lenni a legfőbb lényeknél, a vérfarkaskötélék átszállt rájuk. A vérfarkasok az atlantiaiak előtt is léteztek. Az érzékeik jóval fejlettebbek másokénál. Ha kötélek születik, megérik az atlantiai(ak) érzelmeit, akihez kötődnek, és az atlantiai(ak) energiát nyerhet a vérfarkasból, ha szükség van rá. Nem szívesen maradnak sokáig halandó alakban.

Vérkő: Fegyverek készítéséhez használják, amellyel meg lehet ölni a Kraveneket, a Felemelkedetteket és a vérfarkasokat, azonban az atlantiaiakra vagy a Visszatérőkre nincs hatással. Vérvörös kövek, amik a Saion-tenger partján találhatóak, és úgy tartják, hogy az istenek haragos vagy szomorú könnyecskéi, amik megkövültek a napfényben.

Vikorok: Örök életű lények, akik egyetlen céllal születnek: hogy megvédjenek valakit, akiről a Sors úgy véli, nagy változás előidézésére vagy fontos célra született. Nem halandók, nem is istenek. Nem mindegyikük van tisztában a saját feladatával, ám a Sors mindig oda sodorja

őket, ahol védelmezniük kell a kijelölt személyt. Mindig újjászületnek. Amikor meghalnak, a lelkük visszatér a Lotho-hegyhez, ahol az Arae új halandó alakot és célt ad nekik, azonban nem emlékeznek a korábbi életükre. Azonban néhányan közülük épp arra születnek, hogy rájöjjenek, mik is ők, kihez küldték őket, hogy megvédjék, és visszaszerez-zék az emlékeiket.

Visszatérők/Revenánsok: Az élet és halál förtelmeinek tartják őket. Kolis mágikus teremtményei. Eredetileg Kiválasztottak voltak, akik eltűntek – akikben ott volt az éter parazsa. Meghaltak, és átváltozva tértek vissza, miután részesültek az istenek véréből. Szinte bármilyen sebesülést túlélnek, még a halandók is, és legyen akármekkora a sérülés, fel tudnak támadni. Az egyetlen gyenge pontjuk a drakenvér. Kolis azt mondta, még nincsenek teljesen készen, ugyanis a graekája tökéletesítéséhez volt rájuk szüksége. Azt is állították, hogy egy király vére vagy legalább egy királyi sorsra váró teremtmény vére szükséges ahhoz, hogy teljes erejüket elérjék, noha ez nem egészen igaz. Callum volt a legelső Visszatérő, akkor teremtették, amikor gyászában a saját kezével vetett véget az életének, Kolis pedig a vérét adta neki. Bár ő más, hiszen nem harmadik fiúgyermek. És Millicent is más, mint a többi Visszatérő, ugyanis ő első lánygyermek, és másképp változott át. A Visszatérőknek nem kell enniük, és vérre vagy más egyéb kényelmi tényezőkre sincs szükségük, a hagyományos Visszatérőknek pedig lelkük sincs – fakó szemük, akár egy ablak a valós természetükre, azt jelzi, hogy nem élő személyek.

Vivern: Egy atlantiai vérvonal, amely képes felvenni egy nagymacska alakját. Kihaltak vélik őket.

SOLIS

GYAPJAS-
TENGER

*
VODINA-SZIGETEK

MŰHATATLAN-DOMBSÁG

MASADONIA

*
TÖLGYLIGET

*
VÉRERDŐ

*
ÚJ
MENEDEK

*
FENYVES

*
POMPAY

*
PENSURTH

*
PADONIA

*
CSONT-
TEMPLOM

*
LOCKSWOOD

*
HÁROM
FOLYÓ

*
NIEL-
VÖLGY

*
NYUGATI LÁTIÁRO

*
FEHERHÍD

*
BERKTON

*
MASSENE

*
SZPESZA-VÉG

CARSODONIA

*
FÜZ-
SÍKSÁG

*
ELÍZIUM-
CSÚCS

ATLANTIA

*
AEGEA

*
THRONOS-
DOMBSÁG

EVAEMON

*
NYKTOS-
HEGYSÉG

*
TADOUS

*
SZTÜXI-
ÖBÖL

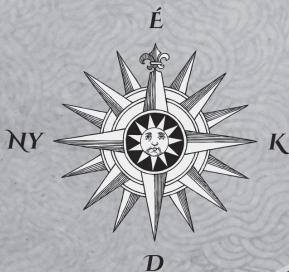
*
SKOTOS-
HEGYSÉG

*
SAION-ÖBÖL

SAION-
TENGER

*
LONE SZIKLAI

*
BELE-
SZIGETEK

A VILÁGOK TÖRTÉNELME

A VILÁGUNK, VALAMINT AZ ISTENEK FÖLDJE jócskán megváltozott az évek során. És ugyan jómagam több száz esztendőös vagyok, az istenek korában valójában még nem éltem. Mindazonáltal a látnoki képességek betekintést engednek a múlt egyes eseményeibe, ami másoknak nem lehetséges, és ezt egyesítettem a személyes tudásommal, amit a saját életemben szereztem, hogy összeállítsam az alábbi listát, ami segíthet megérteni bizonyos dolgokat. Ám kérlek, tartsd észben, hogy folyamatosan változik az értelmezés, mindig újabb és újabb igazságok látnak napvilágot, és változnak a dolgok, ahogy a sorsok kibontakoznak.

Kezdetben:

Sokan úgy hiszik, hogy az ősi lények teremtették a levegőt, a földet, a tengereket, az uradalmakat és mindent, ami ezek között van. Elvégre nem sokat lehet tudni a kezdetekről, és a hívő emberek számára jobb is volt ez így. Könnyebb. Biztonságosabb. Az igazság jóval bonyolultabb és veszélyesebb, ugyanis minden új kezdet egy új vég kockázatát hordozza magában.

A mi kezdetünk ott indult, amikor csupán nyers, szabadon szálló eszenciából álló csillagok léteztek, és így is maradt, amíg Orsus, a legnagyobb és legfényesebb közülük, fel nem robbant. A robbanástól az erő szanaszét fodrozódva síkságokat és hegyeket hozott létre ott, ahol korábban csupán pusztá üresség létezett.

Az ezt követő évezredben a csillagok megkezdték leereszkedésüket a már nem olyan sivár uradalmak felé. Némelyik olyan területre esett, ahol

jókora, szárnyas lények uralták az égboltot, mások pedig olyan területekre, amelyeket széles víztömeg választott el egymástól. Ezek a csillagok mélyen beágyazódtak az Orsus által létrehozott talajba, táplálták a földet, a föld pedig addig táplálta őket, amíg fel nem keltek, hogy úgy járjanak-keljenek, mint Hajdaniak.

A szemük színültig volt a teremtésük színeivel, illetve teljhatalommal rendelkező lények voltak, sem jók, sem rosszak, azonban a hatalmas, szárnyas teremtmények, akik az égboltot uralták, nem látták őket szívesen, és a csatározásaik kis híján elpusztították az uradalmakat, amíg be nem következett egy ingatag lábakon álló tűzszünet. De felismerték a mindenre kiterjedő hatalom veszélyét. Előbb-utóbb elkerülhetetlenül romlottá fog válni. Kísérletet tettek ennek megelőzésére, és tízen megteremtették az első ősi lényeket, így megosztották az energiájukat az utódok között, akiket úgy terveztek meg, hogy ne legyenek igényeik, ezzel biztosítva az állandó, romlatlan egyensúly fennállását.

A béke fennmaradt, és megkezdődött a teremtés, amikor a Hajdaniak gyönyörű, elementális lényeket, valamint rémálomszerű teremtményeket hoztak létre, utóbbiak az uradalmak legsötétebb, legmélyebb bugyraiban születtek. Új ősi lények születtek a földből, mások pedig beléptek Árkádiába, hogy megkezdjék pihenésüket. Ez idő alatt sosem fordult meg a fejükben a harc vagy mások meggyilkolása, és a további lények megteremtése kizárólag a sokasodás célját szolgálta. Az ősi lények isteneknek adtak életet, a területek pedig harmóniában virágoztak, azonban az a tíz Hajdani még ekkor is álmodott. Tudták, mi következik.

Vannak, akik úgy vélik, hogy a Hajdaniak bukása, illetve az azt követő események az Élet Ifjú Ősi Lényével kezdődött, meg az ő csillapíthatatlan kíváncsiságával. Ő teremtette meg az első kettős lényeket, megszilárdította a tűzszünetet a földön járók és az égbolt urai között. Ő teremtette a halandókat – nem az ősi lények és az istenek képére, hanem a Hajdaniakéra, akik a csillagokból születtek.

A halandók fejlődése nem volt olyan behatárolt, mint az ősi lényeké. Az Élet Ifjú Ősi Lénye azt akarta, hogy nekik meglegyen az, ami számukra nem adatott meg: a szabad akarat. És ezzel jött létre az érzelmek képessége. Így hát, ahogy telt az idő, és az ősi lények meg az istenek kapcsolatba

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk neked,
ha egy igazán jó könyvet akarsz elolvasni!

Már rendelhető!
VESD BELE MAGAD MIHAMARABB!

MOST kiadói KEDVEZMÉNNYEL is a Tiéd lehet!
[Megrendelem most a kiadónál!](#)

Sőt!

A kiadó **KönyvSárkány Klubjának** tagjaként
ELŐFIZETŐI ÁRON csaphatsz le rá!
[Megrendelem most a KönyvSárkányon!](#)

**Köszönjük, hogy megrendeléseddel
még több jó könyv megjelenését támogatod!**

léptek a halandókkal, egyre kíváncsibbá váltak, és egyre inkább lenyűgözték őket mindaz, amit a halandók éreztek.

Kezdték egyre jobban hasonlítani rájuk.

A Hajdaniak nem kapcsolódtak annyira a halandókhöz, mint az ősi lények, mindazonáltal örömeiket lelték bennük. A Hajdaniak hosszú-hosszú éveken át mindenben megtalálták a szépséget, azonban olyan öregek voltak, mint maga az idő, és mindegy volt, milyen jóakaratók vagy kiegyensúlyozottak voltak egykor, kezdték csupán a féktelen teremtés súlyos árát látni. Ahogy a halandók szaporodtak és sokasodtak, benépesítették a földeket, és egyre többet pusztítottak el abból, ami addig létezett, az ősi lények maguk is kezdtek egyre inkább hasonlítani a halandókhöz, és végül kifejlesztették magukban a szabad akarat képességét és azt, hogy mélyen érezzenek – márpedig semmi sem bír nagyobb hatalommal, mint az érzésekre és a törődésre való képesség.

A Hajdaniak közül sokan úgy tekintettek a teremtményeikre, az istenektől a halandókig, mint önző kártevőkre. Ráeszméltek, hogy a halandók nem tudnak együtt élni a földdel, és arra is, hogy az ősi lények kezdenek kibillenni az egyensúlyból a halandók befolyása mellett, ezért a Hajdaniak úgy döntöttek, hogy visszaszerzik, amit adtak. Úgy döntöttek, hogy tisztogatást rendeznek az uradalmakban. Azonban az ősi lények felázadtak a halandók pártján, és a Hajdaniak elbuktak. És míg néhányan elvonultak pihenni, mások hátramaradtak, hogy biztosítsák az egyensúly fennmaradását, belőlük lett az Arae – a Sors.

Aztán folytatódott a fejlődés.

Az első ősi lény szerelmes lett. Az Arae pedig kezdte megtapasztalni az érzelmeket. Ez aggasztani kezdte a Sorsot. Attól tartott, hogy azok az érzelmek fegyverként is használhatóak, ezért közbelépett, abban reménykedve, hogy ezzel másokat eltántoríthat, és elkövette az egyik legnagyobb hibáját.

Az ősi lények legnagyobb gyengeségévé tette a szerelmet.

Ám ekkor már túl késő volt. Egy másik ősi lény is szerelembe esett. Meg még egy. Végül az ősi lények elkezdtek érezni egymás érzelmeit. Örömet és szomorúságot. Izgatottságot és rettegést. Reményt és keserűséget. Együttérzést és irigységet. Valamint, természetesen, a szeretetet